

minarierne og Læreruddannelsen i det hele. Der staar nemlig en Paragraf, som vedrører Spørgsmaalet om Understøttelsens Størrelse til Seminarister, hvilken Paragraf ogsaa omfatter Kvinder. Min Stilling med Hensyn til dette Forslag maa nødvendigvis være afhængig af, hvad jeg muligvis kan blive enig med Udvalget om paa dette Punkt. Der behøves ingen særlig Blødgørelse af mit Hjerte i den Henseende. Jeg tror, at jeg ved mine forskellige Forslag angaaende Kvindeseminarierne osv. har vist, at jeg ikke er ufølsom med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst kan sørge for Kvinders Uddannelse til Lærereinder. — Jeg tror saa endelig kun at behøve at sige et Par Ord om den østgrønlandske Mission, idet jeg har faaet det Indtryk af, hvad den ærede Ordfører sagde, at det ikke er en absolut haabløs Tanke, at man kan komme til en Forstaaelse inden 3dje Behandling. Jeg vil derfor blot sige dette, at naar den ærede Ordfører mente, at jeg ikke var berettiget til at føle nogen Skuffelse, eftersom der var taget et Forbehold ikke sidste Gang, men næstsidste Gang, saa er det ganske rigtigt, men Sagen er jo den, at jeg enten maatte beslutte mig til at benytte Bevillingen eller lade være. Jeg kunde ikke benytte den under et vist Forbehold, jeg maatte træffe de fornødne Foranstaltninger — Enten — Eller — og jeg kan ikke tilbagefalde de Foranstaltninger, om ogsaa Folketinget senere maatte finde det rigtigt at gøre Brug af dette Forbehold. I den Omstændighed, at Bevillingen var givet mig, var jeg berettiget til at træffe disse Foranstaltninger og nære det Haab, at Forholdet kun gjaldt det kvantitative, og det er maaste ogsaa det, der vil blive Spørgsmaal om. Saa vil jeg for øvrigt naturligvis give den ærede Ordfører Ret i, at det fortjener Overvejelse om Statens — og navnlig den grønlandske Missions Budget — kan taale det. Det er et Spørgsmaal, der fortjener der allerførste Overvejelse. Kun ønsker og haaber jeg dog paa, at det ærede Medlem ogsaa vil sige, at ubetinget kunne vi ikke afvise Sagen, fordi den vil kræve et Offer, idet der kan være Spørgsmaal om, at det maa ses fra Synspunktet af en Pligt, der maa opfyldes, selv om den vil kræve finansielle Ofre. Og dernæst giver jeg ogsaa det ærede Medlem Ret i, hvad der for øvrigt ikke særlig er forhandlet medmig — at Spørgsmaalet som den materielle Nytte for den paagældende Stamme naturligvis maa undersøges, og at de Tvivl maa løses, som man i den Henseende kan have. Men forudsat, at dette Spørgsmaal nu maa besvares bekræftende, antager jeg ogsaa, at

den ærede Ordfører og Udvalget kunne finde sig beroligede ved de Betragtninger, der i den Henseende ere fremdragne af min ærede Kollega, og saa antager jeg ogsaa, at jeg har fuld Samstemning i den store Hovedsag, i det store Hovedsynspunkt, som jeg dog nærmest er kommen til at repræsentere hos det ærede Udvalg og den ærede Ordfører, at naar det i øvrigt materielt, økonomisk og finansielt kan forvares, saa er det et Gode, som Danmark bringer disse, det er ideelt set et Gode, naar den bringer dem Civilisation og Kultur, naturligvis naar det bringes paa den Maade, som passer til Forholdene, hvilket saa rigtigt blev fremhævet af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (M. Nielsen). Dernæst vil jeg hævde, at hvis det maa erkendes, at vi ikke uden tvingende Grunde bør undlade at bringe dette Gode, ogsaa til Østgrønland, saa maa vi bringe dette pekuniære Offer ifølge den hele Situation, som nu historisk er fremkommen i Østgrønland i snart 200 Aar, idet det for Danmark i det hele er en national Pligt, en national Opgave at bringe vort Lød, vde vor Andel i Civilisationsstræbelserne, som i det hele taget Europa eller i det hele de mere civiliserede Nationer have paataget sig over for Urfolkene. Jeg vil derfor ogsaa efter den højtærede Ordførers Udtalelser i Dag, ikke opgive Haabet om, at det dog maa kunne lykkes at finde en gunstig Afgørelse, for hvilken der jo ogsaa, hvad jeg er erkendelig for, har lydt flere venlige Udtalelser her i Salen i Dag.

Judenrigsministeren (Hørring):

Det er kun faa Minutter, jeg skal tillade mig at lægge Beslag paa det ærede Tings Tid. Den ærede Ordfører henviser mig til nogle Udtalelser, der ere fremkomne i en Bog af afdøde Dr. Rink. Jeg anerkender, at Dr. Rink har udrettet meget mere til Nytte for den grønlandske Befolkning end nogen anden af os andre, der har haft med Grønlands Anliggender at gøre, og for saa vidt anerkender jeg Dr. Rink som en stor Autoritet. Men den Bog, som den ærede Ordfører henviser til, er ikke nogen Autoritet. Dr. Rink tog sin Afsted i 1882; han sølte sig stufet derefter, og under det Mismod, der var særegen for hans Karakter, skrev han denne Bog, som er et Stridskrift. Det gav Anledning til en Polemik, og i den tog ogsaa jeg Del og gav Tilsvaret paa Bogen. Jeg har søgt at paavise, at meget af det, Dr. Rink, der anførte, var urigtigt, og en Autoritet, jeg da har kunnet paaberaabe mig mod Dr. Rinks Bog, var netop selve